

Arnhem, 13 oktober 2024

Lieve Barry,

Het enige wat je kan proberen is een poging,

Dat geldt voor helmplicht net zo goed als voor honderddertig rijden (en trouwens ook voor noodwetten en vliegvelden). En een mislukking is niet erg, al is het wel zaak de mislukking te accepteren. Anders kunnen we niet verder.

Elke ochtend wanneer ik schoolfruit voor de meisjes snijd, stop ik een briefje in hun broodtrommel. Met voor Ida een kus van papa en voor Mia een knuffel omdat ze niet van kusjes houdt. Je kan kinderen niet vroeg genoeg leren dat ze hun grenzen mogen aangeven.

Ook maak ik een klein tekeningetje, van een vergeten groente, of een dierachtig wezentje. Niet dat ik kan tekenen, maar de meisjes hebben nog een leeftijd dat liefde het gebrek aan talent met bewondering bedekt.

Of misschien heeft dat niks met leeftijd te maken, lokt liefde altijd bewondering uit, maar leren we in de loop der jaren de liefde te doseren.

Jammer eigenlijk.

Ik teken vaak pogingen tot dieren, wezens die, mochten ze zich in de werkelijke wereld manifesteren, onmiddellijk zouden creperen van ellende, maar die met een goede dosis fantasie voor eenhoorn, mammoetje of kleine walvis doorgaan.

Laatst tekende ik een poging tot konijn, waarbij ik de voorpoot zo vormgaf dat deze, bij tweede blik, wellicht niet zozeer ledemaat leek, als wel een piemel.

Nu bestaat het leven zelden uit perfectie en maar al te vaak uit pogingen, dus als dat een les is die ik onze dochters met de lunch kan meegeven is mijn gebrek aan tekentalent alleen maar winst; toch vreesde ik de reactie van haar juf. Want hoe normaal piemels ook zijn, een piemel in een broodtrommel is wat ongepast. Ook een konijnenpiemel.

Dus ik verfrommelde de piemel en deed een poging tot kevertje (tamelijk neutraal wat betreft primaire geslachtskenmerken), waarna we naar school fietsten, niet met honderddertig hoor, over een knapperig tapijt van beukennootjes en eikels

voor een nieuwe dag vol pogingen. En acceptatie van mislukkingen.